

Termékfejlesztési ciklus #1

Hogyan juthatunk el a lehúzó hibától a motiváló és fejlesztő hibáig?

Az alapszituáció – kapacitáshiány

Az egyik foglalkozáson a termékfejlesztés 8 felnőtt résztvevővel történt. Az előkészítési szakaszban az alapanyagokat darabolni, darálni kellett. Értelemszerűen nem volt annyi eszköz, amennyi ember volt a műhelyben. Így, mivel mindenki a saját munkadarabján dolgozott, a saját folyamatát visztte. A munka első, előkészítő szakaszában eszközhiány lépett fel, aminek várakozás lett a következménye.

Az értékelés – lehúzó érzés

Az értékelés során megállapítottuk a fent jelzett problémát és az első reakció az volt, hogy sokan voltak a térben és ezért nem jutott mindenkinek eszköz. Tehát le kell felezni a létszámot és akkor minden rendben lesz. Viszont igazából a fele létszám sem fogja megoldani a fenti problémát, hiszen szélsőséges esetben egy túl lelkes tag is lefoglalhatja a teljes eszközparkot. Viszont az értékelésnek ebben a szakaszában azt éreztük, hogy valamit nem jól tettünk és vagy abba kell hagyni, vagy le kell csökkenteni a kapacitást. És ez kétségtelen rossz, lehúzó érzés.

Az értékelés elemzése – tanult

tehetetlenség

Tanulságos, hogy zsigeri szinten mennyire könnyen le tudjuk húzni az egyébként sikeres dolgainkat is. A probléma megállapítása pedig rossz érzést kelt, amit védekező reakciót vált ki. A védekezés legkisebb felülete pedig a folyamat abbahagyása. Így ami megmarad a rossz érzés és a tanulás, hogyha valami nem úgy jön össze, ahogy elképzeltük, akkor azt abba kell hagyni, le kell csökkenteni, le kell építeni. Ez pedig végső soron a felelősségvállalás teljes hiányához vezet. Szélsőséges esetben a tanult tehetetlenség lesz a következmény.

A fejlesztés – gyors forgású fejlesztési ciklusok

Egy folyamatban a hiba észlelése természetes folyamat. Már a tervezési szakaszban is lehet számítani arra, hogy a legnagyobb esélye annak van, hogy nem úgy fog megtörténni a folyamat, ahogy azt ideális esetre terveztük. Különösen igaz ez akkor, ha egy folyamatban nyolc felnőtt számára van biztosítva a kreativitás lehetősége. Ebben az esetben ugyanis nemcsak a kreativitás tör felszínre, hanem az egyes személyiségjegyek is. Ezek nem jók, vagy rosszak, hanem különbözőek. Olyan ez, mint amikor egy rendszerben sokféle erő-akarat van jelen. Ha mindenki magára fókuszál, akkor ezek az erők óhatatlanul csaponganak. Időnként ütköznek. Talán gyakrabban is, mint kellene. Ez nem rosszindulat, hanem a fókuszpont saját tevékenységre irányulása, ami nem veszi észre a többiek akaratát.

A foglalkozásnak nemcsak a szakmai tartalom elsajátítása a célja, hanem a csapongó erők egy mederbe terelése is. Mindezt úgy, hogy az egyéni- és a közösségi célok is érvényesülni tudjanak. (Az értékelés első szakaszának konklúziója pedig éppen az volt, hogy csökkentsük a közösségi faktort, mert

akkor az egyénnek nagyobb tér jut.)

A fenti példában nem az elsődlegesen nyilvánvaló probléma a probléma, hanem az, ahogyan szocializációs szinten reagálunk annak bekövetkeztére. Sokszor nem a fejlődés lehetőségét keressük, hanem azt, hogy hogyan és miért nem tudunk megtenni valamit.

A megoldás az, ha nem statikusan, állapotszerűen gondolkodunk, hanem folyamatban, változásban. Vagyis, ha eleve tudjuk, hogy nem vagyunk tökéletesek, ezért bármilyen jól tervezzünk meg valamit, sem az, sem a megvalósítás nem lesz tökéletes. Lesznek egészen jó elemei és lesznek olyanok, amelyek kevésbé jók. A jó megoldásokat meg kell tartani, a kevésbé jókat pedig elemezni és javítani kell. Ezt persze így könnyű leírni. De amikor benne vagyunk a folyamatban, akkor nem tudjuk, hogy mi a jó megoldás. Amit jónak gondolunk, az sem biztos, hogy az lesz. A megoldási lehetőséget szembesíteni kell a valósággal. Majd újra elemezni, értékelni. Ha jobb a megoldás, akkor megtettünk egy fejlesztési lépést. Mindaddig, amíg a valóság nem igazol vissza egy megoldási lehetőséget, addig az csupán egy "nem igazolt előfeltevés". Ahogy a valóság lépésről-lépésre visszaigazolja az előfeltevés létjogosultságát, úgy haladunk lépésről-lépésre a fejlesztési folyamatban mindaddig, amíg meg nem találjuk AZ-t ami KELL. Ez maga a termék.

Összefoglalva

És leegyszerűsítve... A statikus gondolkodás egy állapotra koncentrál. Optimális esetben tervez, végrehajt, ellenőriz és megállapítja a tett erősségét és gyengeségét. És ha alap kulturális-szocializációs mintázatainkból indulunk ki, akkor a gyengeségre és sikertelenségre fókuszálunk. Ez lehúzó és a blokkol. Pedig ez csupán a fejlesztési ciklus első köre. A folyamat nem áll meg, csupán elindul ebben a szakaszban.

A gyors forgású fejlesztési ciklusok lényege, hogy megtervezzük a folyamatot, végrehajtjuk azt az elemet, amit

könnyen és gyorsan meg tudunk valósítani, mérünk, ellenőrzünk, visszacsatolunk, tanulunk és újratervezünk. Mindaddig, amíg a valóság nem igazolja vissza a cselekvésünk relevanciáját, addig az csupán egy “nem igazolt előfeltevés”. Amikor mérési adataink, visszacsatolási eredményeink vannak arról, hogy az elképzelés azt az eredményt és hatást váltja ki, amit feltételeztünk, akkor léptünk egyet a fejlesztésben. Ha nem az elvárt eredményt és hatást váltottuk ki, akkor pedig feltesszük a kérdést, hogy ez jobb, vagy rosszabb annál, mint amit szerettünk volna? Ha jobb, akkor dönthetünk úgy, hogy abba az irányba megyünk tovább. Ha rosszabb, akkor szintén irányt váltunk és javítjuk a folyamatot. Ebben az esetben látjuk a negatív elemeket, de az arra való fókuszálás nem blokkol, hanem inspirál. Hiszen eleve tudjuk, hogy be fog következni. De azt is tudjuk, hogy van jó, eredményes és hatásos megoldás még akkor is, ha azt pillanatnyilag nem tudjuk. Ezért van szükségünk a fejlesztési ciklusokban való gondolkodásra. Ennek segítségével leszünk képesek megtalálni a megfelelő megoldást.

És mindez egy képben:

